

‘Helleborus verlossen van associatie met winter’

De winterroos of kerstroos wordt hij ook wel genoemd en dus is het op zich niet vreemd dat de Helleborus wordt geassocieerd met de winter. In De Lier (ZH) denkt Arschwin de Haas dat hij met de ‘Magnificent Bells’ een cultivar heeft die de vaste plant dan wel snijbloem van het imago als seizoenproduct kan afhelpen.

Tekst: Cees de Geus | Fotografie: René Faas

Zijn drijfveer als ondernemer? De Haas hoeft er geen seconde over na te denken. “Pionieren. Van niets iets maken. Op nul beginnen en dan iets laten groeien, opbloeien.” De Westlander deed het eerder met calla: op het 2 ha grote bedrijf in De Lier en op de circa 3 ha grote vestiging in Chipiona (Spanje), die vooral door compagnon Martijn Warmerdam wordt gerund, beet hij zich vast in de kinderziekten waarmee de teelt van deze knol gepaard ging. Met succes: De Haas Growing, zoals het bedrijf heet, heeft de calla-teelt nu goed in de vingers, met twee gezonde oogsten per jaar én de ‘Dutch Flower Award 2017’ als resultaat. “Op vergelijkbare wijze is ook Helleborus net een teelt voor ons”, vindt hij. “Niet alledaags, niet gemakkelijk te telen maar wel veelbelovend, als tuinplant, als potplant, maar zeker ook als snijbloem.”

ALLE SEINEN OP GROEN

De Haas nam eerder dit jaar rigoureuze afscheid van Helleborus orientalis. “Ondanks verwoede pogingen lukte het niet om de kwaliteit en de houdbaarheid te realiseren die we voor ogen hebben. Wat dat betreft staan alle seinen op groen voor ‘Magnificent Bells’, een Helleborus-cultivar met veel potentie. Misschien wel het allerbelangrijkste: de ‘Magnificent Bells’ kan jaarrond worden geoogst en geleverd, terwijl de Helleborus door veel bloemisten, arrangeurs en consumenten nog wordt beschouwd als een seizoenproduct dat van november tot maart beschikbaar is.”

Over De Haas Growing

Calla en Helleborus zijn de hoofdteelten van De Haas Growing, het bedrijf van Arschwin de Haas, die Martijn Warmerdam als compagnon heeft. Het teeltoppervlak in De Lier is 2 ha. Daarnaast worden in Zuid-Spanje onder plastic op een oppervlak van circa 3 ha onder andere calla, Lisianthus en zonnebloemen geteeld.

“Magnificent Bells’ staat minimaal twee weken op de vaas’

Ondersteund door een persbericht, zet het MPS GAP-gecertificeerde bedrijf de snijbloemen daarom sinds kort in de markt in een duurzame papieren steekhoes met daarop de niets aan duidelijkheid te wensen overlatende merknaam ‘Helleborus Four Seasons’. “Jaarrond leverbaar”, verzekert De Haas. “Vooral als waardevol onderdeel van een mooi boeket. Dit Helleborus-soort voegt niet alleen mooi groen maar ook prachtige groenwitte bloemkelkjes toe. Mede dankzij onze deelname aan Floral Fundamentals, beginnen steeds meer bloemisten en arrangeurs dat in de gaten te krijgen.”

NOG WERELD TE WINNEN

De Haas schat dat ongeveer tachtig procent van de productie naar vaste afnemers gaat, vaak met de Verenigde Staten en Zuid-Korea als eindbestemming. “Er valt dus nog een wereld te winnen”, stelt hij monter vast. Dat geldt in zekere zin ook voor de teelt, al vindt De Haas dat er al grote stappen vooruit zijn gezet. “Iedere plant gaat drie à vier jaar mee, dan pas begint de kwaliteit van de bloemen ondermaats te worden, zodat we ernaar streven om ieder jaar ongeveer 2.500 m² te vervangen. De meeste bloemen die we snijden hebben nu een lengte van 40 à 45 cm, maar 50 of misschien zelfs wel 60 cm is het doel. Enorm pluspunt van de ‘Magnificent Bells’ ten opzichte van de *H. orientalis* is de houdbaarheid: een vaasleven van twee weken is minimaal, vaak zien ze er na drie weken ook nog schitterend uit. Daarmee scoort de Helleborus ook heel goed ten opzichte van andere snijbloemen.”

NATUURLIJKE VIJANDEN

Gevraagd naar de grootste teelttechnische uitdagingen, noemt De Haas plagen als luis, trips en spint. “Conform onze MPS GAP-certificering proberen we ze zoveel mogelijk met natuurlijke vijanden onder de duim te houden. Als we al moeten corrigeren met gewasbeschermingsmiddelen, is het plekgewijs.”

In de kas herinnert een buisrailsysteem aan de glasgroenten die hier voorheen werden geteeld, zoals op zoveel bedrijven in het Westland die later op sierteelt overschakelden. De Haas: “De infrastructuur ligt er, maar we zijn nog niet aan de ontwikkeling van oogstkarren toegekomen. Automatisering van de oogst is een utopie: het gewas leent zich daar niet voor en met een handvol hectaren in Nederland is de teelt er ook te klein voor.”

En dus blijft ook De Haas bij de oogst afhankelijk van uitzendkrachten. “You can start where you yesterday finished”, instrueert hij twee Poolse medewerksters, die klaar zijn met het snijden van calla's en komen vragen op welk bed met oogstrijpe Helleborus ze zich kunnen storten. “De planten staan los van de grond, op omgekeerde potten, omdat dat beter is voor de groei en om het snijden makkelijker te maken”, legt de tuinder uit. “Toch heb ik de laatste tijd al een paar keer meegemaakt dat uitzendkrachten na één dag wegbleven. Polen worden kieskeuriger en dat is jammer en onterecht. Vergeleken met potplanten moet je hier inderdaad wat meer bukken, maar na twee dagen voel je je rug niet meer. En de Helleborus is en blijft een mooi gewas om in en mee te werken, jaarrond.” ♦